

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 30

JULI 2020

**UTTALANDEN:
PANDEMIN OCH IMPERIALISMENS
KRIS - KROSSA DEN REAKTIONÄRA
REPRESSIONEN!**

SITUATIONEN I PERU

**SVERIGE:
FÖRSVARA DE ERÖVRADE
RÄTTIGHETERNA!
MOBILISERA ARBETARKLASSEN MOT
ANGREPPEN PÅ ARBETSRÄTTEN!**

KVINNODAGEN 8 MARS

REDAKTIONEN HAR ORDET

De senaste månadernas händelser både i Sverige och övriga världen bekräftar på ett nästan övertydligt sätt några grundläggande fakta om den rådande situationen, som detta nummer av vår bulletin fördjupar sig i med en rad artiklar och dokument. Ju mer kapitalet och dess underhuggare babblar om "nationell enhet" och hävdar att vi alla "sitter i samma båt", desto mer avslöjar den s.k. "Corona-krisen" att det är precis tvärtom: statens uppgift är att skydda storföretagens – utsugarklassens – profiler och makt, oavsett vad det kostar i människoliv. Samtidigt som de härskande i Sverige och i de övriga länderna förbjuder folksamlingar (och stoppade alla förstamajdemonstrationer i Sverige för första gången på mer än hundra år), så tvekar de inte att uppmana alla oss som arbetar att gå tillbaka till jobbet, att trängas i den förfallna sjukvården och kollektivtrafiken, på fabrikerna, vid snabbköpskassorna o.s.v. Deras trogna "experter" hjälper till att ge denna politik "vetenskaplig" legitimitet; allt för att garantera borgarklassens tillgång till arbetskraft så att utsugningen kan fortsätta, och de som inte skapar några vinster åt dem däruppe, de gamla och sjuka, får offra sina liv för att pengarna ska fortsätta rulla in till de rikaste.

I själva verket är det ingen "Corona-kris"; det är det kapitalistiska systemets – imperialismens – kris. Ännu en överproduktionskris som borgerliga ekonomer redan i flera år förutspått kommer leda till en ny finanskrasch, inom den allmänna ekonomiska, ideologiska och politiska kris som hela detta utsugarsystem befinner sig i på världsnivå. Som vanligt så gör den härskande klassen allt de kan för att dumpa över krisens effekter på arbetarklassen och folket, vilket vi ser i den fortsatta intensifieringen av utsugningen, attackerna på arbetarklassens tillkämpade rättigheter (strejkrätten, anställningstryggheten m.m.), den fortsatta nedmonteringen av sjukvården o.s.v.

Samtidigt försöker de imperialistiska supermakterna (USA, Kina och Ryssland) och de övriga imperialistmakterna (t.ex. Sverige) att rädda sitt system genom en nyuppdelning av världen; genom plundrings- och folkmordskrig runtom i världen för att garantera den fortsatta utsugningen av tredje världens förtryckta nationer. För att försöka pressa tillbaka allt som heter uppror och revolution förstärker nu borgarna och deras statsapparater repressionen; med förevändningar om "brottsbekämpning" militariserar polisstyrkorna och de demokratiska fri- och rättigheterna avskaffas en efter en. Ideologiskt och politiskt förlitar kapitalet sig återigen på den rasistiska hetsen och den fascistiska mobiliseringen för att splittra arbetarna och försöka trycka tillbaka oss; den internationella arbetarklassen och de förtryckta folken. Det folkliga motståndet mot allt detta växer och tar sig nu allt mer kraftfulla uttryck t.ex. genom de massiva demonstrationerna mot rasismen och polisvåldet, och borgarklassen gör vad de kan för att kontrollera och manipulera motståndet genom en liberal, falsk "antirasism", en borgerlig feminism och en borgerlig, revisionistisk så kallad "vänster" för att se till så att proteströrelserna håller sig inom utsugarsystemets ramar och för att förhindra att arbetarklassen tar ledningen och förenar dessa rörelser med de revolutionära kamperna och folkkrigen runtom i världen.

Kring dessa frågor kretsar innehållet i detta nya nummer, och det är kring detta en stor del av våra aktiviteter det senaste året har kretsat, i form av agitation och propaganda, flygbladsutdelningar och samarbete med kamrater i andra länder.

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
UTTALANDE: PANDEMIN OCH IMPERIALISMENS KRIS	4
LEVE 34-ÅRSDAGEN AV HJÄLTEMODETS DAG! UTVECKLA DEN REVOLUTIONÄRA SITUATIONEN, KROSSA DEN REAKTIONÄRA REPRESSIONEN OCH INFILTRATIONEN!	6
8 MARS, KVINNODAGEN: SLIT SÖNDER KEDJORNA! SLÄPP LÖS KVINNANS RASERI SOM EN MÄKTIG KRAFT FÖR REVOLUTIONEN!	10
LEVE 40-ÅRSDAGEN AV DET OÖVERVINNERLIGA FOLKKRIGET I PERU! UPPHÖJ FOLKKRIGETS ALLMÄNGILTIGHET SÅSOM DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS MILITÄRA TEORI!	12
DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU	15
FÖRSVARA DE ERÖVRADE RÄTTIGHETERNA! MOBILISERA ARBETARKLASSEN MOT ANGREPPEN PÅ ARBETSRÄTTEN!	19
FLYGBLAD FRÅN STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER: 1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG: KROSSA BORGARSTATEN OCH DEN REAKTIONÄRA REPRESSIONEN! MAKTEN ÅT ARBETARKLASSEN!	21

UTTALANDE: PANDEMIN OCH IMPERIALISMENS KRIS

"Kolera, nervfeber och paratyfus, smittkoppor och andra förhärjande sjukdomar har spritt sina bakterier i dessa arbetarkvarters förpestade luft och förgiftade vatten. Där dör de nästan aldrig ut, de utvecklar sig så snart omständigheterna tillåter det till epidemier och sprider sig då också från smittohärdarna till de luftigare och sundare, av herrar kapitalister bebodda stadsdelarna. Kapitalistherrsskapet kan inte ostraffat tillåta sig nöjet att alstra epidemiska sjukdomar bland arbetarna; följderna återfaller på dem själva, och mordängeln härjar lika hänsynslöst bland kapitalisterna som bland arbetarna.

Så snart detta en gång blivit vetenskapligt fastställt, startade den människovänliga bourgeoisien en ädel tävlan för sina arbetares hälsa. Man bildade föreningar, skrev böcker, uppgjorde förslag, diskuterade och dekreterade lagar för att kapsla in smittohärdarna för de ständigt återkommande farsoterna."

(F. Engels – I bostadsfrågan)

"Frågan om staten får för närvarande särskild vikt såväl i teoretiskt som i praktiskt-politiskt avseende. Det imperialistiska kriget har i ytterligt hög grad påskyndat och skärpt processen för den monopolistiska kapitalismens förvandling till statsmonopolistisk kapitalism. Det vidunderliga förtrycket mot de arbetande massorna genom staten, vilken allt intimare sammansmälter med de allsmäktiga kapitalistförbunden, blir allt värre. De ledande länderna förvandlas - vi syftar här på "hemmafronten" i dessa länder - till militärtukthus för arbetarna.

Det utdragna krigets oerhörda fasor och elände gör massornas läge outhärdligt och ökar deras indignation. Den internationella proletära revolutionen håller tydligt på att växa fram, och frågan om dess förhållande till staten får nu praktisk betydelse."

(V.I. Lenin – Staten och revolutionen)

Den pågående coronaviruspandemin (COVID-19) bekräftar och avslöjar inför massorna imperialismens nuvarande situation i dess allmänna och sista kris samt den borgerliga statens roll. Liksom alla epidemier, all kapitalistisk miljöförstöring och alla naturkatastrofer, så drabbar även coronavirusets sjukdom i första hand de utsugna massorna, huvudsakligen de fattigaste, i folkets bostadsområden i de förtryckta länderna och även i de imperialistiska länderna. Precis som Engels påpekade, så är det bara när epidemin hotar själva den imperialistiska borgarklassen och dess system som en "global kris" utropas och dramatiska åtgärder vidtas. Det som *inte* kallas kris är att det dagligen dör 25 000 människor av svält i världen, 3000 barn dör av Malaria som går att förhindra, och tusentals dör även i de imperialistiska länderna för att de inte har råd med sjukvård, eller dör i väntan på vård för att det "inte finns resurser".

Åtgärderna som nu vidtas av den härskande klassen och dess stater och regeringar i alla länder visar två saker: för det första, att deras huvudsakliga syfte inte är att rädda människoliv i allmänhet, utan att skydda storbourgeoisien och dess profiler, dess kapital och dess tillgång till tillräcklig arbetskraft; och för det andra, att de tar pandemin som förevändning för att accelerera sina redan inleda planer för omfördelningskrig, intensifierad repression, öppen diktatur, stärkande av den borgerliga staten: desperata åtgärder för att bevara det kapitalistiska utsugar- och

förtryckarsystemet, imperialismen. Även om en del av åtgärderna mot viruset är berättigade och nödvändiga – och kom ihåg att även utsugarna måste bry sig om arbetarnas hälsa för att kunna suga ut dem (men bara så långt det är lönsamt) – så vägleds hela hanteringen av situationen huvudsakligen av dessa den härskande klassens intressen och dess behov under imperialismens kris.

Nu, när pandemin tydliggör den akuta situation som skapats av de ekonomiska nedskärningarna och den ”nyliberala” hanteringen av sjukvårdssystemet, så kräver t.o.m. de mest ”nyliberala” politikerna förstatliganden och statlig centralisering. Revisionisterna, som uppfyller sin roll att försköna imperialismen, hyllar entusiastiskt sådana krav och pratar om ”socialistiska reformer” och ett förmodat ”nederlag för nyliberalismen”. Det som i verkligheten sker är att den borgerliga statens funktion avslöjas med kristallklar tydlighet: **”Den moderna statsmakten är blott ett utskott, som förvaltar hela borgarklassens gemensamma affärer”** (Kommunistiska Manifestet). Den borgerliga statens roll är att skydda hela den härskande klassens intressen i dess helhet, genom att använda den centraliserade makten och statskassan för att skydda de stora monopolen från krisens effekter och trycka ner de folkliga protesterna. Nu avslöjas det med än större tydlighet inför massorna att staterna, som sade att de ”inte har resurser” till att garantera folkets grundläggande behov, däremot har obegränsade resurser för att ”rädda” storföretagen, oavsett om den sittande regeringen kallar sig ”vänster” eller ”höger”.

Liksom var fallet med den 11 september 2001 så tjänar den nuvarande pandemin som en perfekt förevändning för att stärka och militarisera borgarklassens repressiva apparat och hela dess diktatur, nu med utgångsförbud, förbud mot massornas sammankomster och rörlighet o.s.v., det vill säga att accelerera de redan inledda planerna för att bekämpa de växande folkliga kamperna; den revolutionära situationen i ojämnr utveckling i världen. Nu kan de legitimera åtgärder som var omöjliga att legitimera före pandemin. De hopplösa försöken att rädda imperialismen ur dess allmänna och sista kris – med intensifierad utsugning, nyuppdelningen av världen och folkmordskriget – kräver mer öppen diktatur, mer kontrarevolutionärt våld och repression. Pandemin låter dem göra allt detta och samtidigt kontrollera den allmänna opinionen genom det påstådda ”behovet av nationell enhet för att övervinna krisen”; det vill säga ”enhet” under den imperialistiska storbourgeoisins diktatur. I Tyskland och andra länder har de förbjudit folksamlingar på mer än två personer. Flera länder antar nya lagar för att officiellt tillåta användandet av olika slags elektronisk övervakning, lagar för att underlätta det snabba införandet av undantagstillstånd etc. Mitt i denna pandemi accelererar yankeeimperialismen sina förberedelser för att invadera Venezuela med sina ”brottsanklagelser” mot Maduro, och fortsätter med sina militära NATO-övningar i Europa.

Proletariatets och folkens fiende är inte bara ”nyliberalismen”, utan hela det kapitalistiska systemet, imperialismen. Om imperialisterna behöver så kommer de att använda statskapitalism, förstatliganden, centralisering och korporativism, och de räknar med revisionisternas och fascisternas hjälp med att dra med sig massorna i sina mörka reaktionära planer och framställa dem som ”röda”. Men massorna låter sig inte luras så lätt; alla de kontrarevolutionära åtgärderna och folkmordskrigen alstrar mer motstånd, mer revolution. Krisen vi nu upplever är ett döende utsugar- och förtryckarsystems kris, imperialismens döds kamp. Det internationella proletariatet och de förtryckta folken reser sig och ropar efter revolution. Det åligger de Kommunistiska Partierna att vägleda och leda de kämpande massorna, utveckla kamperna för dagskraven – och kräva rätten till sjukvård – för att tjäna kampen för makten, alltid i oförsonlig kamp mot revisionismen såsom huvudfaran; mobilisera massorna och förbereda, inleda och utveckla folkkriget i varje land, med sikte på världsfolkkriget mot det imperialistiska världskriget och fortsätta gå framåt med folkkrig till kommunismen.

LEVE DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!

ENA FOLKEN UNDER PROLETÄR LEDNING MOT ALLA IMPERIALISTERNA!

**Folkrörelsen Peru
Mars 2020**

LEVE 34-ÅRSDAGEN AV HJÄLTEMODETS DAG! UTVECKLA DEN REVOLUTIONÄRA SITUATIONEN, KROSSA DEN REAKTIONÄRA REPRESSIONEN OCH INFILTRATIONEN!

”Folkets outtömliga barm närde dem med måttlig föda och fick dem att börja gå; klasskampen formade deras sinnen; och Partiet, såsom den primära och högsta sociala formen, höjde deras politiska medvetenhet genom att beväpna dem med marxismen-leninismen-maoismen, det vägledande tänkandet, stärkte deras kampglöd genom att organisera dem i Folkets Gerillaarmé och, genom att sammangjuta dem med de fattiga bondemassorna stålsatte det deras kropp och sinne i folkkrigets outsläckliga smedja. Då de blivit krigsfångar gick de aldrig ner på knä; genom att framhärda i att kämpa, mobilisera och producera i glödande kamper förvandlade de den fallfärdiga och ruttna peruanska statens smutsiga fängelsehålor till lysande kampskyttegravar.”

(Ordförande Gonzalo – Ge livet för Partiet och revolutionen)

”I våra dagar vet var och en att varhelst det finns ett revolutionärt uppror, så måste det finnas något samhälleligt krav bakom, vilket de föråldrade institutionerna hindrar från att tillfredsställas. Detta krav kanske inte ännu känns av så starkt, så allmänt att det kan garantera omedelbar seger, men varje försök att undertrycka det med tvång kommer bara att göra att det växer och blir starkare tills det slutligen bryter sina kedjor.”

(F. Engels – Revolution och kontrarevolution i Tyskland – vår övers.)

”Vad oss beträffar, anser jag att det är illa om en person, ett politiskt parti, en arme eller en skola inte blir angripen av fienden, för i så fall skulle detta utan tvekan betyda att vi sjunkit till fiendens nivå. Det är bra om vi blir angripna av fienden, eftersom detta bevisar att vi dragit en klar skiljelinje mellan fienden och oss själva. Det är ännu bättre om fienden angriper oss ursinnigt och utmålar oss som helsvarta och utan ett enda försonande drag. Detta visar att vi inte enbart dragit en klar skiljelinje mellan fienden och oss själva utan också uppnått ganska mycket i vårt arbete.”

(Ordförande Mao Tsetung)

Till firandet av denna årsdag av Hjältemodets dag den 19 juni 1986, uttrycker Folkrörelsen Peru såsom alstrat organ av Perus Kommunistiska Parti sina högtidliga kommunistiska hälsningar till alla de kommunistiska och revolutionära politiska fångarna och krigsfångarna i Peru; militanter i vårt Parti, kombattanter i Folkets Befrielsearmé och revolutionära och framstegsvänliga massor som stödjer vårt oövervinnerliga folkkrig och idag fortsätter att kämpa och göra motstånd mot det dunkla kontrarevolutionära arbete som utförs av reaktionen och dess lakejer från den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjen (HOL) och den ”vänster”-opportunistiska linjen (VOL) och dess beväpnade revisionism. Vi återförsäkrar oss i vår hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, den viktigaste politiska fången och krigsfången i världen idag. Tillsammans med de fallna hjältarna i Fronton, Lurigancho och Callao, utmärker sig Ordförande Gonzalo som ett exempel inför världen i att förvandla reaktionens smutsiga fängelsehålor till lysande kampskyttegravar. Vårt Anförarskap och alla vårt folkkrigs hjältar fortsätter att tjäna som inspiration åt kommunisterna och kombattanterna i folkkrigen och de väpnade kamperna under maoismens fana i Indien, Turkiet, Filippinerna och andra platser, till vilka vi också sänder våra varma kommunistiska hälsningar.

Likaså hälsar vi de kommunistiska, revolutionära, framstegsvänliga, antiimperialistiska och antifascistiska politiska

fångarna och krigsfångarna i hela världen; proletära och folkliga massor som idag hjältemodigt konfronterar den intensifierade reaktionära repressionen på alla kontinenter. Det som vårt Parti lade fram bekräftas; att i den nuvarande eran – den proletära världsrevolutionens era – så ser vi mer och mer **våldets förstärkning**, vilken är ett uttryck för **borgarklassens fallfärdighet**. I sin allmänna och slutliga kris, och ställd inför en växande revolutionär situation i ojämn utveckling i världen, försöker supermakterna (USA, Kina och Ryssland) desperat hitta en utväg genom mer omfördelnings- och plundringskrig och med mer repression mot proletariatets och folkens kamper. De intensifierar det kontrarevolutionära våldet, men samtidigt använder de sina så kallade ”mjuka” metoder; den ideologiska indoktrineringen, den ”psykologiska krigföringen”, manipulerandet och infiltrerandet av revolutionära och framstegsvänliga organisationer för att försöka försvaga dem, skapa splittring och förvirring, sprida pacifism och främja en ”upprorisk” rörelse – den kan vara liberal, revisionistisk, anarkistisk eller fascistisk – som i verkligheten försvarar den borgerliga diktaturen i ”demokratins” namn, och på så vis legitimerar användandet av den vita terrorn, den våldsamma repressionen mot varje revolutionär tendens; mot kommunisterna, revolutionärerna och de sanna framstegsvännerna.

Den nuvarande situationen: folkliga kamper och intensifierad repression

De nuvarande mobiliseringarna mot rasismen och polisvåldet, liksom kvinnornas mobiliseringar mot våldtäkter och kvinnoförtryck och alla de massiva protesterna för dagskrav och mot imperialismen i hela världen, är rättfärdiga kamper och kraftfulla uttryck för den revolutionära situationen i ojämn utveckling. Samtidigt så gör kampernas spontana karaktär och deras brist på proletär ledning det möjligt för reaktionen att manipulera dem och ta över dem för att neutralisera dem, pacificera dem, förhindra varje revolutionär tendens och ställa dem i borgarklassens tjänst. Liksom den härskande klassen använder sig av rasismen för att splittra arbetarklassen, så främjar den även en borgerlig ”antirasism” i samma syfte för att ställa ”vita” mot ”svarta” och förvandla kampen mot repressionen och den borgerliga diktaturen till en kamp uteslutande mot systemets rasistiska sidor, en politik för att ta bort (eller dölja) några fläckar på systemet för att kunna bevara det. Håll i åtanke att organisationen ”Black Lives Matter” fick en donation på 100 miljoner dollar av Ford-stiftelsen och att dess ledare är personer med höga poster inom den gamla ordningen; en organisation som Black Panthers å andra sidan, blev på 70-talet definierad som det ”huvudsakliga hotet mot USA:s inre säkerhet” just på grund av dess revolutionära tendens till att beväpna folket och ta till sig proletariatets ideologi; och reaktionen mördade Malcolm X av samma anledning.

Sammanfattningsvis så är reaktionens politik mot dessa kamper en kombination av våldsam kontrarevolutionär repression och organisatoriska och propagandamässiga ansträngningar för att behålla dem under borgerlig ledning. Det åligger kommunisterna i varje land att delta i dessa kamper skuldra vid skuldra med massorna för att kunna vägleda och leda dem med vår klass’ ideologi och bekämpa och krossa varje infiltration och inflytande inom folkets led från utsugarklasserna och deras fascistiska, liberala och revisionistiska lakejer. Lär av massorna och utbilda dem i vår ideologi och i det revolutionära våldet.

Världens imperialister, reaktionärer och revisionister skakar av skräck inför massornas raseri och den växande revolutionära situationen, och mest av allt är de rädda för den klass, den ideologi och den organisation som kan ena proletariatets och folkens skilda kamper, förena arbetarrörelsen med de förtryckta folken mot imperialismen; förena folkets kvinnor och män mot deras utsugare, etc. Mitt i sin kamp om territorierna och världsherraväldet är världens imperialister sammansvurna i sina försök att trycka ner och hålla tillbaka folkets revolutionära och demokratiska styrkor.

Under de senaste årtiondena, och framför allt under de senaste åren, så har de reaktionära staterna satt igång olika planer i detta syfte. Samtidigt med intensifieringen av utsugningen och attackerna på de rättigheter som klassen redan erövrat, militariserar de reaktionära regeringarna sina polisstyrkor mer och mer. Samtidigt med den mer och mer intensiva utsugningen av de förtryckta nationerna och invandrarna från tredje världen, främjar de imperialistiska staterna det rasistiska och fascistiska våldet och agitationen. Under förevändningen att ”bekämpa brottsligheten” och ”terrorismen” inför de lagar för att formalisera och utöka den elektroniska övervakningen via telefon, Internet och med kameror på gatorna. De europeiska imperialistmakterna har byggt sin Europeiska Union inte bara som politiskt instrument för utsugningen och affärerna, utan också för att koordinera sina polisiära och militära ansträngningar mot klassen och folket. I flera länder införs nu lagar för att förbjuda ”extremistiska organisationer” med sikte på de Kommunistiska Partierna och revolutionära organisationerna. Allt detta med de revisionistiska partiernas fullständiga medverkan.

Den antikommunistiska repressionen: infiltration och psykologiskt krig

Samtidigt som reaktionärerna försöker hålla tillbaka de olika folkliga kamperna med de ovan nämnda metoderna, så vet

de mycket väl att deras huvudsakliga reaktionära uppgift i sista hand är att bekämpa proletariatets medvetna förtrupp, de Kommunistiska Partierna. Genom att basera sig på sina erfarenheter av att slåss mot revolutionära gerillor i Vietnam, i Latinamerika och andra platser, särskilt de maoistiska, skapade yankeeimperialisterna sin teori om "lågintensitetskriget", som lägger fram användandet av "systematiska underrättelseinsatser. Gör alla ansträngningar för att samla och organisera användbar underrättelseinformation [...] Kreativa åtgärder måste också användas, inklusive dubbelagenter eller t.o.m. falska "befrielse-" eller sympatisörgrupper för att bidra till att avslöja upproriska personer eller operationer." (Robert Thompson, "Defeating Communist Insurgency: The Lessons of Malaya and Vietnam").

Från 60-talet började imperialisterna tillämpa dessa metoder mer systematiskt mot kommunistiska och revolutionära organisationer – särskilt de maoistiska – även i de imperialistiska länderna. I USA flyttade den reaktionära staten – huvudsakligen genom sin *Federal Bureau of Investigation* (FBI) – sitt fokus från det gamla revisionistiska partiet (CPUSA) till de nya antirevisionistiska organisationerna, vägleda eller influerade av maoismen, bland dessa särskilt Black Panther Party och Revolutionary Union (RU)*. I FBI:s egna rapporter från denna period beskriver de sina metoder: "att ställa organisationer mot varandra, att skicka hatbrev, förfälska dokument, främja splittringar, skapa falska kommunistiska kollektiv [...] Infiltration med informatörer, deportationsprocesser, telefonbuggning, utplacering av mikrofoner..."**.

Rapporterna avslöjar att FBI hade infiltratörer i RU:s exekutivkommitté sedan dess grundande, och att dessa agenter arbetade inom organisationen under flera år eller t.o.m. årtionden. De avslöjar också att syftet med infiltrationen inte var blott spionage, utan att arbeta med en långsiktig plan för att manipulera organisationens politiska linje, bilda fraktioner, skapa splittring och förvirring, misskreditera organisationen inför massorna för att kunna kontrollera och undergräva det revolutionära arbetet under en lång tidsperiod. En rapport beskriver hur några av infiltratörerna hade rollen att vara "de mest radikala" för att "tvinga" en av fraktionerna till en "militant extremistisk position som förhoppningsvis kommer att isolera den från övriga element [...] och leda till att misskreditera den fullständigt i den amerikanska allmänhetens ögon"***.

En annan återkommande metod i rapporterna är följande: "en populär FBI-metod kallades 'snitch-jacketing', med vilken [FBI] eller dess agenter spred rykten om att en hängiven medlem av en organisation på något sätt arbetade för den andra sidan. På så sätt försökte FBI skapa misstankar och en atmosfär av oro och misstro, och även skapa fiendskap mot vissa medlemmar, driva ut dem ur organisationen, och/eller framkalla skada mot dem" och de understryker att "denna taktik, att framställa UR och dess ledare som statliga agenter, var ett återkommande tema och en återkommande taktik för [FBI]". En rad möten anordnades med olika personer för att "få möjliga anhängare till UR att tro att organisationen är infiltrerad av informanter på hög nivå"*** För att manipulera den ideologiska och politiska kampen i organisationerna publicerade FBI även falska artiklar, tidskrifter och flygblad "för att få det att se ut som att de utgavs av en annan progressiv publikation"***

I en annan rapport ser vi ett exempel på hur infiltratörerna kunde stiga uppåt inom organisationen: "det var genom detta arbete och på grund av hans 'arbetarklassbakgrund' – för att inte nämna hans militära bakgrund – som han kunde få medlemskap i organisationen. [...] han blev ordförande för ett av de två arbetarkollektiven i San Jose och även medlem av RU:s lokala exekutivkommitté. Samma månad valdes han in i säkerhetskommittén på grund av sin erfarenhet av vapen och eftersom han hade tagit kurser i polisvetenskap [...] en av hans uppgifter i säkerhetskommittén var att förhindra infiltration" **

Dessa metoder, utvecklade huvudsakligen av yankeeimperialismen, användes också i andra länder under de följande årtiondena och det är samma metoder som används idag. I England placerade polisen ut 24 agenter som infiltratörer i en liten trotskistisk grupp under en period av 37 år från 1970; fyra av agenterna ingick sexuella och äktenskapliga relationer och skaffade t.o.m. barn med kvinnor inom organisationen. Det avslöjades att "polispiönerna antog falska identiteter för att infiltrera politiska grupper, oftast för perioder upp till fem år". (<https://www.theguardian.com/uk-news/2018/oct/15/undercover-police-spies-infiltrated-uk-leftwing-groups-for-decades>)

Krossa repressionen och infiltrationen genom att tillämpa marxism-leninism-maoismens principer

Det är kommunisternas plikt att mobilisera massorna mot den reaktionära repressionen och skydda Partiet "såsom sin ögonsten". Vi gör så genom att tillämpa de fem nödvändigheterna: **demokratisk centralism, klandestinitet, disciplin, vaksamhet och det hemliga arbetet, särskilt den demokratiska centralismen**. Mot det reaktionära spionaget måste de Kommunistiska Partierna utveckla kontraunderrättelse.

Vi kommunister måste tillämpa våra egna metoder: tvålinjerskampen, att sätta politiken som befäl och hålla revolutionens kurs genom att fokusera på den rättfärdiga och korrekta ideologiska och politiska linjen. Intrigerna, ränkerna och ryktena är reaktionens och revisionismens metoder. Fienden utnyttjar högerkriterier, -åsikter, -attityder och -positioner inom våra led för att infiltrera och undergräva Partiet och den Internationella Kommunistiska Rörelsen; kriterier av personlig makt, av "förläningar" ["feudo"] och konkurrens om ledningen, opportunistiska kriterier som att följa den som verkar vara "starkast" och drömmar om att vinna en "snabb seger"; dessa är de svaga punkter som gör det möjligt att systematiskt infiltrera och undergräva kommunisternas enighet. Vi understryker att det interna är avgörande; d.v.s. att den avgörande punkten för att bekämpa repressionen och infiltrationen är att hårdna militanterna i den rättfärdiga och korrekta linjen och krossa högern. Tillämpa vad Ordförande Mao sade: **"Vi måste praktisera marxism och inte revisionism, förena oss, inte splittra oss, vara uppriktiga och ärliga och inte sprida intriger eller ränker."**

I förhållandet mellan Kommunistiska Partier och revolutionära organisationer måste varje Parti tillämpa vad Ordförande Gonzalo lade fram, att inte följa någons kommandostav, att tillämpa självbestämmande, oberoende och självförsörjning: **"genom att utgå från denna grund kan vi ha oberoende, att inte vara beroende av någon kommandostav; i den internationella kommunismen blev det en vana att lyda kommandostaven; Chrusjtjov var en mästare på kommandostaven, som Gorbatsjov är idag, eller som den där ondsinta figuren Teng; oberoende för att varje Kommunistiskt Parti måste bestämma över sig självt då det är ansvarigt för sin revolution".** Följaktligen tillämpar vi principen att inget Kommunistiskt Parti eller revolutionär organisation har rätten att skapa eller leda proletariats organisationer i andra länder eller försöka underkasta dem sin kommandostav. Vad kommunisterna däremot måste försvara och genomdriva är den röda linjen, marxism-leninism-maoismens, huvudsakligen maoismens, allmängiltiga principer.

Som Kinas Kommunistiska Parti sammanfattade det:

"Om det inte är ett parti, som kan använda sina hjärnor till att tänka för sig självt och genom grundläggande undersökningar och studier förvärva noggrann kännedom om utvecklingstendenserna inom de olika klasserna i sitt eget land och som vet hur det skall tillämpa marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och förena den med den konkreta praktiken i sitt eget land, utan i stället är ett parti, som pladdrar efter vad andra säger, utan analys kopierar utländska erfarenheter, ränner än hit än dit alltefter som vissa personer i utlandet pekar med kommandostaven och har blivit en röra av revisionism, dogmatism och allting utom marxist-leninistiska principer; då är ett sådant parti fullständigt ur stånd att leda proletariatet och massorna i revolutionär kamp, fullständigt ur stånd att vinna revolutionen och fullständigt ur stånd att uppfylla proletariats stora historiska uppgift." (Kinas Kommunistiska Parti – Ett förslag rörande den Internationella Kommunistiska Rörelsens allmänna linje, 1963)

Endast så, med marxist-leninist-maoistiska partier som är i stånd att tillämpa vår allmängiltiga ideologi på de konkreta förhållandena i varje land och leda massornas kamper medan de upprätthåller principerna och revolutionens kurs, endast så kan vi bekämpa och göra motstånd mot den reaktionära repressionen, och följa det storslagna exempel som sattes av de fallna hjältarna i El Fronton, Lurigancho och Callao.

ÄRA ÅT DE FALLNA HJÄLTARNA, LEVE REVOLUTIONEN!

LEVE HJÄLTEMODETS DAG!

BLODET DRÄNKER INTE REVOLUTIONEN, DET VATTNAR DEN!

LEVE ORDFÖRANDE GONZALO, ANFÖRARE FÖR PARTIET OCH REVOLUTIONEN!

FOLKKRIG TILL KUNNISMEN!

Folkrörelsen Peru
Juni 2020

* Som senare blev RCP(USA) 1975 och idag fortsätter under Avakians revisionistiska ledning.

** FBI-rapporter publicerade i Aaron J. Leonard & Conor A. Gallagher, *Heavy Radicals - The FBI's Secret War on America's Maoists: The Revolutionary Union / Revolutionary Communist Party 1968-1980*

8 MARS, KVINNODAGEN: SLIT SÖNDER KEDJORNA! SLÄPP LÖS KVINNANS RASERI SOM EN MÄKTIG KRAFT FÖR REVOLUTIONEN!

"Kvinnornas värld är delad, liksom männens värld, i två läger; intressena och strävandena hos den ena gruppen av kvinnor för den närmare borgarklassen, medan den andra gruppen har nära band till proletariatet, och dess krav på frigörelse omfattar en fullständig lösning av kvinnofrågan. Så även om båda lägren följer den allmänna parollenom "kvinnans frigörelse", så är deras mål och intressen olika. Var och en av grupperna tar sin utgångspunkt i sina egna klassintressen, vilket färgar de mål och uppgifter den föresätter sig med en specifik klassfärg. [...] För majoriteten av proletariatets kvinnor skulle lika rättigheter med männen bara innebära en lika stor del av ojämlikheten, men för de "få utvalda", för de borgerliga kvinnorna, skulle det verkligen öppna dörrarna till nya och tidigare otillgängliga rättigheter och privilegier som hittills endast åtnjutits av borgarklassens män. Men varje ny eftergift som vinnas av den borgerliga kvinnan skulle ge henne ännu ett vapen i exploateringen av hennes yngre syster och skulle fortsätta att öka skillnaden mellan kvinnorna i de två motsatta samhällslägren. Deras intressen skulle hamna i än skarpare konflikt, deras strävanden än mer uppenbart i motsättning till varandra."

(Alexandra Kollontaj – Kvinnofrågans sociala grunder, 1909)

"En sant folklig kvinnorörelse kan endast byggas och utvecklas utifrån arbetarklassens ståndpunkt, utifrån marxismen, och såsom delar av den folkrörelse på vilken kvinnans frigörelse beror"

(Perus Kommunistiska Parti – Marxismen, Mariategui och kvinnorörelsen)

Med anledning av Kvinnodagen hälsar vi alla världens kvinnliga kommunister och revolutionärer; proletariatets och folkets hjältinnor som ger sina liv i de väpnade kamperna och folkrigen såsom ledare och kombatanter i kampen på liv och död mot imperialismen och hela detta patriarkala system; i Peru, i Indien, i Turkiet, i Filippinerna och på andra platser. På samma sätt hälsar vi de massor av kvinnor som idag mobiliserar sig i hela världen i kamper för sina rättigheter och dagskrav, mot våldtäkterna och mot allt det kvinnoförtryck som fortsätter att vara en del av detta kapitalistiska utsugar- och förtryckarsystem.

Det som åligger kommunisterna – marxist-leninist-maoisterna – är att erkänna de nuvarande kvinnliga kamperna som ett uttryck för och en del av den revolutionära situationen i ojämн utveckling i världen. Vi förkastar de revisionistiska positioner som avfärdar de kvinnliga kamperna i allmänhet, och påstår att frågan om kvinnoförtrycket skulle lösas "automatiskt" med revolutionen, och att det därför inte skulle behövas kvinnliga organisationer och mobiliseringar. Vi upphöjer och tillämpar vårt Partis korrekta position, att det behövs en folkets kvinnorörelse som mobiliserar kvinnorna från alla folkets klasser för deras dagskrav – under ledning av proletariatet och för att tjäna erövrandet av makten genom folkriget.

De massiva kvinnliga mobiliseringarna under förra året – såsom demonstrationerna i Mexico, i Turkiet, i Sudan, i Spanien och andra länder mot våldet mot kvinnor, eller demonstrationerna för kvinnornas rättigheter och mot den av imperialismen påtvingade "åtstramningspolitiken" i Grekland och andra länder – är, trots deras spontana karaktär och saknaden av proletär ledning, rättfärdiga kamper mot den gamla ordningen och uttrycker just "kvinnans raseri", som vi måste "släppa lös som en mäktig kraft för revolutionen". Detta är vad som åligger de proletära feministerna.

Imperialismen, reaktionen och revisionismen försöker systematiskt hålla tillbaka, manipulera och utnyttja kvinnornas kamp för att avleda klasskampen. Den borgerliga feminismens roll är att förvandla kvinnokampen till ett försvar för den

”västerländska demokratin”, försköna imperialismen och framställa detta utsugar- och förtryckarsystem som en garant för kvinnornas påstådda ”frihet”; d.v.s. i verkligheten den ”fria marknadens” frihet; friheten för en handfull borgerliga eller småborgerliga kvinnor att göra karriär inom det imperialistiska systemet som utsugare eller trogna lakejer åt de härskande klasserna. Det är en borgerlig feminism som idag på världsnivå förespråkar att legalisera och normalisera prostitutionen, som skamlöst deltar i imperialismens rasistiska propaganda mot de arabiska folken och de övriga förtryckta folken och t.o.m. försvarar imperialismens folkmordskrig i namn av denna feminism. Det bekräftar vad Perus Kommunistiska Parti säger, att kvinnornas mobilisering är **”nödvändig och givande utifrån arbetarklassens ståndpunkt och då den tjänar folkets massor, men när den drivs fram av utsugarklasserna och i deras intresse agerar den som ett splittrande element och bromsar den folkliga kampen”**.

Vi vet redan att imperialismen nu tillämpar sin politik att sätta massor mot massor genom att utnyttja nationella, religiösa eller kulturella motsättningar för att splittra massorna och förhindra att de förenar sig mot imperialismen; och det är inte konstigt att de vill använda kvinnokampen på samma sätt. Mot detta upphöjer vi den proletära feminismen, den enda feminism som verkligen kämpar för att förstöra hela det patriarkala utsugar- och förtryckarsystemet; för att frigöra alla folkets kvinnor och inte bara för ”frihet” åt borgarklassens kvinnor och några av dess småborgerliga lakejer.

LEVE DEN PROLETÄRA FEMINISMEN!

LEVE KVINNODAGEN!

KROSSA IMPERIALISMEN OCH PATRIARKATET MED FOLKKRIG!

**Folkrörelsen Peru
Mars 2020**

Proletärer i alla länder, förena er!

**LEVE DEN PROLETÄRA FEMINISMEN!
KROSSA IMPERIALISMEN OCH PATRIARKATET
MED FOLKKRIG!**

"En sant folklig kvinnorörelse kan endast byggas och utvecklas utifrån arbetarklassens ståndpunkt, utifrån marxismen, och som del av den folkrörelse på vilken kvinnans frigörelse beror"

- Perus Kommunistiska Parti

"Den proletära kvinnan kämpar hand i hand med den proletära mannen mot det kapitalistiska samhället"

- Clara Zetkin, grundare av Internationella kvinnodagen

www.solrojo.org www.redsun.org **Folkrörelsen Peru, 8 mars 2020**

DOKUMENT FRÅN FOLKRÖRELSEN PERU

LEVE 40-ÅRSDAGEN AV DET OÖVERVINNERLIGA FOLKKRIGET I PERU! UPPHÖJ FOLKKRIGETS ALLMÄNGILTIGHET SÅSOM DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS MILITÄRA TEORI!

”I en period av inbördeskrig är proletariatets idealiska parti ett stridande parti [...] I en epok av klasskamp, som skärpts ända till ett inbördeskrig, måste socialdemokratien ställa sig uppgiften att inte bara delta utan också spela den ledande rollen i detta inbördeskrig. Socialdemokratien måste skola och förbereda sina organisationer för att verkligen framträda såsom en stridande part, som inte försitter ett enda tillfälle att skada fiendens styrkor.”

(V.I. Lenin – Partisaner, 1906)

”Enligt den marxistiska statsteorin är armén statsmaktens viktigaste beståndsdel. Var och en, som vill gripa och behålla statsmakten, måste ha en stark armé. En del människor förlöjligar oss som förespråkare av ”krigets allmakt”. Ja, vi förespråkar det revolutionära krigets allmakt; det är bra, inte dåligt, det är marxistiskt. Rysslands kommunistiska partis gevär skapade socialism. Vi ska skapa en demokratisk republik. Erfarenheterna av klasskampen under imperialismens era lär oss att det endast är med gevärets makt som arbetarklassen och de arbetande massorna kan besegra bourgeoisin och godsägarna, vilka bägge är beväpnade. I denna mening kan vi säga att endast med gevär kan hela världen omvandlas.”

(Ordförande Mao Tsetung – Problem rörande krig och strategi, 1938)

”Den 17 maj 1980 inleddes folkkriget i Peru; ’det var ett trotsigt politiskt slag av stor vikt, som genom att veckla ut upproriska röda fanor och resa hammaren och skäran utropade ’det är rätt att göra uppror’ och ’all makt växer ur en gevärspipa’, och på så vis kallade folket, särskilt fattigbönderna, att resa sig med vapen i hand, att tända elden och få Anderna att skaka, att skriva den nya Historien på fälten och i de hemliga vråarna i vår stormiga geografi, att störta förtryckarordningens ruttna murar, att erövra bergstopparna, att storma himlen med gevär för att öppna den nya gryningen. De första stegen var blygsamma, nästan utan moderna vapen; men vi kämpade, avancerade och byggde upp från det lilla till det stora och av svagt material; den inledande elden blev till den stora turbulenta dånande elden som växer och sprider revolutionen, som utlöser än mäktigare folkkrig’.”

(Perus Kommunistiska Parti – Militära linjen)

Med anledning av 40-årsdagen av inledandet av det oövervinnerliga folkkriget i Peru uttrycker Folkrörelsen Peru, alstrat organ av Perus Kommunistiska Parti för partiarbetet i utlandet, sin fasta, medvetna, frivilliga och ovillkorliga hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, Partiets enighetscentrum och segergaranti till kommunismen; till vår ideologi marxismen-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande, huvudsakligen gonzalos tänkande; till den hjältemodiga kombattanten Perus Kommunistiska Parti, dess Centralkommitté och hela Partiets ledningssystem. Likaså uttrycker vi vår hälsning och fasthållelse till vår Partiets Enhetsbas; ideologin, Programmet och den Allmänpolitiska linjen med dess centrum den Militära linjen, och till Partiets I Kongress, till det III plenarsammanträdet och Ordförande Gonzalos mästervärdiga Tal. Vi hälsar högtidligt Folkets Befrielsearmé, den nya maktens ryggrad, och alla de kombattanter och massor som är exempel inför världen i att ge livet för Partiet och revolutionen.

Inledandet av folkkriget i Peru den 17 maj 1980 markerar en milstolpe och ett avgörande språng, inte bara för det peruanska proletariatet och folket, utan för hela det internationella proletariatet och världens förtryckta folk. Detta inledande av den väpnade kampen, ILA80 [Inicio de la Lucha Armada '80], och därefter utvecklandet av folkkriget i Peru, skapar en historisk milstolpe i den Internationella Kommunistiska Rörelsens utveckling, som är avgörande för definierandet av marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen såsom tredje, ny och högre stadium av marxismen, och för den skoningslösa kampen mot revisionismen på världsnivå. Idag fortsätter PKP att leda folkkriget allomfattande under krökens komplexa omständigheter, samt fortsätter Partiets reorganiseringsprocess och mobiliserar och leder massorna för att återta det som förlorats i kamp på liv och död mot de revisionistiska och opportunistiska linjerna, den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjen [HOL] och den "vänster"-opportunistiska linjen [VOL] och dess väpnade revisionism. PKP:s och folkkrigets erfarenhet är ett lysande och kraftfullt exempel på behovet av proletariatets militariserade förtrupp för att bibehålla revolutionens kurs; och idag fortsätter Partiet att bibehålla kursen genom att tillämpa gonzalos tänkande för att lösa de nya problemen under komplexa omständigheter.

Under Ordförande Gonzalos Anförarskap rekonstituerades Partiet såsom Parti av ny typ, ett Parti militariserat för sin centrala uppgift, att förbereda, inleda och utveckla folkkriget för att erövra makten i hela landet, kulminera den demokratiska revolution, utan något uppehåll fortsätta den som socialistisk revolution och fortsätta med proletära kulturrevolutioner tills vårt slutmål den för alltid gyllene kommunismen – allt detta med folkkrig. Således härdade Partiet sig samtidigt för att åta sig sin roll såsom röd fraktion inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen, genom att driva fram och vägleda kampen mot revisionismen på världsnivå; genom att krossa Avakians och Prachandas nya revisionism och idag fortsätta kampen mot varje konvergens och försoning med densamma.

Med inspiration och vägledning från folkkriget i Peru utvecklar idag miljontals arbetare och bönder i världen sina hjältemodiga kamper för att sopa bort detta ruttna utsugar- och förtryckarsystem, imperialismen. På alla kontinenter finns det kommunister som är för att åta sig och tillämpa maoismen och bygga eller rekonstituera sina Partier genom att lära sig av Ordförande Gonzalo och PKP, och det utvecklas väpnade kamper och folkkrig under maoismens fana i Indien, Turkiet och Filippinerna, mitt i en kamp på liv och död mot revisionismen inom och utanför de Kommunistiska Partierna.

Som en del av denna kamp upphöjer och försvarar Perus Kommunistiska Parti, tillsammans med världens marxist-leninist-maoister, **orubbligen folkkrigets allmängiltighet såsom det internationella proletariatets högsta militära teori, vilken gäller för alla slags länder, förtryckta och imperialistiska**. Förkastandet och ifrågasättandet av dess allmängiltighet är en av revisionismens centrala positioner i allmänhet, och särskilt för den nya revisionismen som utger sig för att vara "maoism".

Förnekandet av folkkrigets allmängiltighet – genom att helt simpelt definiera det som ett "bondekrig" för att på så vis förneka dess giltighet i de imperialistiska länderna – är en revisionistisk position som i grunden är kopplad till reformismen. Liksom alla revisionisterna, så framlägger Avakians följeslagare (och en del av dem som idag konvergerar och försonar sig med dem) att "först övertyga majoriteten av befolkningen, sedan göra revolution"; på så vis framställer de sig som "revolutionärer" men förnekar i verkligheten principen att "all makt växer ur en gevärspipa":

"Låt först, under bevarat privatäggande, dvs under bevarande av kapitalets välde och förtryck, folkets flertal uttala sig för proletariatets parti – först då kan och måste det ta makten", säger de småborgerliga demokrater som kallar sig "socialister" men de facto är bourgeoisins lakejer.

'Låt först det revolutionära proletariatet stöta bourgeoisin, tillintetgöra kapitalets förtryck, krossa den borgerliga statsapparaten – då kommer det segerrika proletariatet att snabbt kunna vinna sympati och stöd från de arbetande ickeproletära massornas flertal genom att tillfredsställa dem på utsugarnas bekostnad', säger vi."

(V.I. Lenin - Valen till Konstituerande församlingen och proletariatets diktatur, 1919)

Vi återförsäkrar oss i vårt Partis position, den marxist-leninist-maoistiska positionen, att det är med folkkrig som vi utvecklar den revolutionära situationen och förbereder resningen: **"Själva utvecklandet av baserna, utvecklandet av Folkets Gerillaarmé och av folkkriget, alstrar mer drivkraft åt och mer omfattande utveckling av den revolutionära situationen"** (Intervju med Ordförande Gonzalo).

Vi understryker det som Ordförande Gonzalo slog fast angående de fyra grundläggande frågor som måste hållas i åtanke för att kunna föra folkkrig: **1) proletarietets ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, som måste specificeras i ett vägledande tänkande, 2) Behovet av ett Kommunistiskt Parti för att leda folkkriget, 3) Definiera revolutionens väg och 4) Stödbaser eller ny makt.** Vi kallar världens kommunister till att avslöja och krossa den revisionistiska politiken att ”föra folkkrig utan att bygga ny makt”, som vi har sett i Nepal. Ordförande Gonzalo lär oss: **”Vi uppfattar frågan om kriget på följande sätt: kriget har två aspekter, den ena är att förstöra och den andra är att bygga upp. Att bygga upp är det huvudsakliga, och att inte se det så innebär att undergräva revolutionen, att försvaga den.”** (Ibid.)

Vi understryker även den oundgängliga vikten av oförsonlig kamp mot revisionismen för folkkrigets inledande, utveckling och seger. Om vi drar lärdom av hela den proletära världsrevolutionen, och idag särskilt av folkkrigen under de senaste 40 åren, så bekräftas på ett kraftfullt sätt den marxistiska sanningen att revisionismen är huvudfaran för revolutionen. Varje språng, varje steg framåt i folkkriget kommer att alstra sin opposition, sina revisionistiska och opportunistiska linjer eller positioner, och utan att besegra och krossa dem genom att mobilisera militanterna och massorna mot revisionismen så är det inte möjligt att föra revolutionen till seger. Vi kallar alla kommunister att följa Ordförande Gonzalos och PKP:s exempel, förkasta försoningen och liberalismen och fast åta sig kampen mot revisionismen med rektifikationskampanjer, en kamp i vilken Centralkommittén är stormens öga.

Slutligen; idag då de tre imperialistiska supermakterna – yankeeimperialismen, den ryska imperialismen och den kinesiska imperialismen – och de övriga imperialisterna och deras lakejer försöker rädda sitt döende system och komma ut ur sin allmänna och slutliga kris genom en nyuppdelning av världen, och förbereder sig för ett nytt imperialistiskt världskrig, så återförsäkras vi oss än en gång i Ordförande Gonzalos och vårt Partis position: att **”världsfolkkriget är den huvudsakliga kampformen som proletariatet och världens förtryckta folk måste upphöja för att sätta det emot det imperialistiska världskriget”**. Därav det brådskande behovet av att bygga eller rekonstituera de Kommunistiska Partierna – marxist-leninist-maoistiska och militariserade – i varje land för att förbereda, inleda och utveckla folkkriget, tillämpa det på varje lands specifika förutsättningar, eftersom vi befinner oss i den proletära världsrevolutionens strategiska offensiv, och imperialismen befinner sig i sin allmänna och sista kris, inom de ”50 till 100 åren” under vilka imperialismen och världsreaktionen kommer att sopas bort och vi går in i den tid då proletariatet befäster sin makt och fortsätter marschen med folkkrig till kommunismen.

LEVE 40-ÅRS DAGEN AV FOLKKRIGET I PERU!

LEVE ORDFÖRANDE GONZALO OCH HANS ALLSMÄKTIGA TÄNKANDE!

FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!

Folkrörelsen Peru

17 maj 2020

DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU

UR TIDSKRIFTEN SOL ROJO (RÖD SOL) Nr. 48, 2020

(Översatt av Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru)

"Sammanfattningsvis så är vårt lands historia sedan förra århundradet och tills idag en historia av den feodala och koloniala klassens kamp, som under den engelska kapitalismens och sedan under yankeeimperialismens dominans utvecklats till att bli vad det är idag, ett halvfeodalt och halvkolonialt samhälle med två grundläggande problem som än idag inte är lösta: jordfrågan och den nationella frågan."

***(Tal av Ordförande Gonzalo 1974
inför Lärarförbundet i Huamanga)***

Idag är Perus befolkning ca 32 miljoner. Den stora majoriteten, 54,6%, bor vid kusten, i bergen bor 32% och i djungeln 13,4%. Storstaden Lima har 9 miljoner invånare, vilket utgör 33% av Perus totala befolkning.

1940 utgjorde landsbygdsbefolkningen 64% av den totala folkmängden. År 1972 var stadsbefolkningen redan större än den på landsbygden med 59,5%. Idag beräknas mer än 76% av befolkningen bo i städerna.

Huvudmotsättningen på världsnivå (förtryckta folk – imperialism) återspeglas i den nationella situationen i flera aspekter, då Peru är en del av den nyuppdelning av världen som nu äger rum, vilket skärper alla motsättningarna i Peru och fördjupar byråkratkapitalismens kris.

Imperialismen genomtränger vårt samhälle på många olika sätt. Byråkratkapitalismen i sin djupa kris håller vår ekonomi fänge och tillåter ingen självständig utveckling av våra produktivkrafter i förhållande till de utländska produkterna, vilket förhindrar varje utveckling av en nationell industri.

En av de olika formerna av "kidnappning" av Perus ekonomi skapas genom den Direkta Ekonomiska Investeringen (DEI), vars syfte är att kontrollera Perus produktion för supermakternas (huvudsakligen yankeeimperialismens) och de övriga imperialistmakternas räkning.

Vid slutet av 2018 mottog gruvsektorn 22 % av den totala DEI, kommunikationer 20 %, finanssektorn 20,5 % och industrin 12 %.

Idag är det den spanska imperialismen som är den huvudsakliga investeraren bland de utländska kapitalen med nästan 18 % av den totala DEI, följt av den engelska imperialismen. Den spanska imperialismen koncentrerar sina investeringar inom banksektorn,

telekommunikationer och byggsektorn. Detta betyder inte att yankeeimperialismen har slutat att vara revolutionens huvudsakliga måltavla; den huvudsakliga ekonomiska och politiska utsugaren och förtryckaren av landet. Precis som Yankeeimperialismen visar sin militära dominans i världen så upprätthåller de sina militärbaser på peruansk mark; kongressen ger tillåtelse till USA:s trupper att gå in i landet. Därutöver ser vi "samarbetsavtalen" med yankee-supermakten och hur generalkommandanten för USA:s Södra Armé, Mayor General Mark Stammer, bjöds in år 2019 för att besöka den reaktionära peruanska armén, i syfte att skicka en högt uppsatt delegation på besök hos Whinsec [Western Hemisphere Institute for Security Cooperation, tidigare "School of the Americas" – övers.], där supermakten utbildar militärer, poliser och civila från hela Latinamerika.

Fördjupandet av den byråkratiska vägen

Sedan början av 90-talet har den reaktionära staten genom olika regeringar öppnat upp Peru för massivt intrång av utländskt kapital, och visar än en gång att den – i sina fascistiska eller parlamentariska former – bara är ett verktyg i den peruanska storbourgeoisins och imperialismens, huvudsakligen yankeeimperialismens, tjänst. Vid början av 90-talet inleds och implementeras under ledning av en av storbourgeoisins fraktioner, kompradorbourgeoisien, ett helt paket av offentliga politiska åtgärder med syfte att attrahera Direkt Ekonomisk Investering, vilket rättfärdigades med behovet av att "modernisera ekonomin och integrera den i världsmarknaden".

1993 inleds processen med att privatisera mer än 20 statliga företag.

Regeringarna Toledo och García skrev på Frihandelsavtalet [TLC – *Tratado de Libre Comercio* – övers.] med

yankeeimperialismen, och andra följde efter. Genom undertecknandet av detta avtal sänktes tullavgifterna för att främja inflödet av billiga produkter från de imperialistiska länderna, vilka konkurrerar ut den nationella industrin (se fallet med textilindustrin) och jordbruksproduktionen; de miljontals familj jordbruken.

2016 kom 14,3% av kapitalimporten till industrin från yankeeimperialismen, tullfritt. 21,3% av kapitalvarorna till jordbruket hade samma ursprung och gick från 14,8 miljoner dollar till 42,7 miljoner dollar år 2016, vilket innebar en ökning på 189 % under denna period. Inom jordbruket ökade importen av råvaror från yankee-supermakten med 56,3% och blev totalt 291 miljoner.

Angående den s.k. ”juridiska säkerheten” för det utländska kapitalet, så håller de nu på att skapa det legala utrymmet som ska skydda imperialismens investeringar. Konstitutionens artikel 63, *Regelverk för ökning av de privata investeringarna* (1991) och *Lagen för att främja och garantera utländsk investering: lagstiftningsdekret 662* (1991), förbjuder att peruanskt och utländskt kapital behandlas olika.

Senare följer andra åtgärder såsom *Överenskommelser för juridisk stabilitet* och *Lagstiftningsdekret nr. 973* (2007). Dekret 663 i programmet för migration-investering underlättade för utlänningar att komma in i landet med avsikten att ”investera” i landet.

Slutligen så främjar staten stora bevattningsprojekt vid kusten genom att finansiera latifundens (storgodsets) utbredning. Vid kusten har det skapats nya odlingsbara marker som gått till de jordbruksexporterande storföretagen såsom Camposol och DanPer i projekt som Chavimochic, Chira, etc.

Under dessa omständigheter gick DEI från 41 miljoner dollar 1990 till 2 326 miljoner 1994. Efter denna inledande fas investerades 1994 mer än 90 % av DEI i köp av privatiserade statliga företag. Samtidigt minskades produktionen av nationella varor (Bielschowsky och Stumpo, 1995 och Katz, 1995).

Med lagen *Regelverk för ökning av de privata investeringarna* och *Lagen för att främja och garantera utländsk investering* började de första stora gruvinvesteringarna i Peru. Idag upptas 14,6 % av landets territorium av gruvkoncessioner. Gruvdriften har setts som Perus ”ekonomiska motor”. 59 % av exportens värde kommer från gruvverksamheten.

Om Perus ekonomi är inriktad på att tillfredsställa

imperialismens behov av råvaror och obearbetade produkter, så är situationen inom jordbruket katastrofal. Fördjupningen av halvfeodalismen är ett obestridligt faktum. Den jordbruksexporterande sektorn har koncentrerat mer mark än någonsin i Perus historia.

1918 låg 49 % av den odlingsbara jorden i händerna på bröderna Larco, Rowe & Co samt Gildemeister (Casagrande). Casagrandes egendom uppgick till 30 000 hektar. Idag äger Grupo Gloria ca. 90 000 hektar vid kusten som är ägnade åt jordbruksexport. Nya jordägare som Gloria har utnyttjat de stora bevattningsverken, förvandlandet av sockerkooperativen till aktiebolag och skatteförmåner såsom en inkomstskatt sänkt till 15%, jämfört med den vanliga på 28%, och andra statliga hjälpåtgärder.

Jordbruksproduktionen tillfredsställer inte folkets behov. Bara mellan 2010 och 2014 ökade jordbruksexporten med 56 %. Vid kusten äger jordbruksexportörerna ca.

200 000 hektar under konstbevattning med 300 000 anställda, ett exempel på ökningen av avlönad arbetskraft inom jordbruket. Det är utsatt och billig arbetskraft, med en ständig rotation och i hög grad informella anställningsvillkor.

70 % av de arbetande inom jordbruksexporten är kvinnor som arbetar långa arbetsdagar utan övertidsersättning, utan nödvändiga säkerhetsåtgärder för hantering av kemikalier och insektsmedel, utan lämpliga platser att äta på och utan andra grundläggande nödvändigheter.

I den andra änden, hos jordägarna, finner vi de ca 2,2 miljonerna bönder (82%) som har egendomar på mindre än 5 hektar. I Anderna finns mer än 60 % av dessa småägare; en stor del av dessa lever i fattigdom.

Folkliga protester mot gruvprojektet i Tía María, november 2019

Angående markinnehav visar Nationella folkräkningens sammanställning 2012 att 90 % av jorden tillhör jordägare, 4 % tillhör kollektiv, 5 % tillhör innehavare och 1 % tillhör arrendatorer.

Vad gäller arbetsplatserna så arbetar 69,7 % av landets arbetare under utsatta förhållanden i småföretag med 1-10 arbetare utan fackliga rättigheter, 7,8 % i företag med 11-50 arbetande, och 22,5 % i företag med mer än 50 arbetande. Alltså: de två grundläggande olösta problemen som fortsätter än idag och förvärras mer och mer, är den nationella frågan och jordfrågan. Fördjupandet av den byråkratiska vägen koncentrerar mer och mer rikedom i allt färre händer, samtidigt som massorna döms till plågsamma livsvillkor som tillhör det förgångna och inte det 21 århundradet.

Massornas livsvillkor

De utländska kapitalens intåg och boomen inom gruvdriften och jordbruksexporten har inte förändrat verkligheten för massorna i Peru. Investeringarna i gruvdriften, jordbruksexporten och andra sektorer genomfördes med en garanti om låga löner som skulle säkra extraprofiten åt några få blodsugare.

Enligt nyligen publicerade officiella uppgifter (INEI) så lever 20,5 % av landets befolkning i fattigdom. Om vi inte bara räknar inkomsterna utan även tillgången till vård, utbildning och grundläggande behov såsom dricksvatten, kvalitén på bostäderna, tillgången till hushållsapparater etc. – det som kallas den ”flerdimensionella fattigdomen”, så omfattar fattigdomen 27 % av befolkningen. På landsbygden når den flerdimensionella fattigdomen 62 % enligt dessa officiella siffror.

Andra viktiga fakta kring denna verklighet har att göra

med det informella arbetet. Sedan 2007 har det informella arbetet ökat med 814 000 arbetande. Idag är 73 % av anställningarna informella, vilket innebär att 12 miljoner arbetande befinner sig utanför det legala. Antalet arbetande inom den ”legala” ekonomin är bara 4,6 miljoner.

Vi ser återigen på de uppgifter som INEI publicerar om den Ekonomiskt Aktiva Befolkningen [Población Economicamente Activa, PEA], d.v.s. alla människor i arbetsför ålder. Uppdelat i sektorer, så arbetar 35 % av de arbetande inom tjänstesektorn, vilket inkluderar de 400 000 hushållsarbeterskorna som i praktiken är uteslagna från alla rättigheter för arbetstagare. 18,3 % av PEA arbetar inom handeln. 9,5 % arbetar inom tillverkningssektorn, och 6,2 % inom byggsektorn.

Även om jordbrukets andel av BNP har förändrats under de senaste årtiondena – 1950 stod det för 11 % av BNP, idag mindre än 5 % - så arbetar idag 26,1 % av PEA inom jordbruket (4,4 miljoner arbetande).

Såsom vi kan se på de stora bevakningsverken, så har ”moderniseringen” av landsbygden inte förändrat situationen för delönearbetande eller för de fattiga bönderna. Tvärtom så sker flertalet av de folkliga kamperna i landet, vilka är kopplade till gruvdriften (65 %), på platser där hälften av befolkningen ägnar sig åt jordbruk. Fattigbönder som ser hur de stora gruvföretagen dödar deras sätt att leva och deras inkomstkällor genom att förorena jorden, vattnet och luften. 2019 utmärkte sig kamperna mot gruvdriften i Las Bambas (Apurímac och Cusco), Tía María (Arequipa) och Quellaveco (Moquegua).

Slutligen, enligt en rapport från Energi- och gruvministeriets Generaldirektorat för Gruvdriften från 2017, hade gruvföretagen bara tillgång till 65 778 arbetande och gruventreprenörerna endast 124 184 arbetande.

Den ”ekonomiskt aktiva befolkningen” (arbetskraften) i Peru efter verksamhetsområde, 2009-2014 (antal tusen personer)

VERKSAMHETSOMRÅDE	2010	2011	2012	2013	2014
Jordbruk, fiske och gruvdrift	4042,3	4142,7	4038,9	4047,9	4113,6
Tillverkningsindustri	1640,7	1548,2	1626,5	1590,2	1506,5
Byggnadsindustri	842,1	866,2	917,6	974,7	1014,4

VERKSAMHETSOMRÅDE	2010	2011	2012	2013	2014
Handel	2648,3	2789,4	2938,8	3009,3	3007,2
Transport & kommunikationer	1130,4	1226,0	1190,3	1205,1	1270,0
Övriga tjänster	4785,9	4734,9	4829,4	4856,5	4885,2
Total	15 089,9	15 307,3	15 541,5	15 683,6	15 796,9

För att få en uppfattning om läget för arbetet i städerna: enligt en studie i Lima som intervjuat ungdomar mellan 18 och 24 år, så hade bara 25 % av dem arbete med legalt kontrakt under 2018.

Folkliga mobiliseringar och kamper

I nuläget handlar mer än 60 % av de folkliga kamperna om gruvdriften. Den södra zonen (Puno, Apurimac, Ayacucho, Cuzco, Arequipa, Ica, Madre de Dios, Tacna och Moquegua) har det största antalet folkliga kamper som handlar om gruvdriften. Det är områden där mer än hälften av befolkningen lever i fattigdom och mer än hälften av befolkningen är fattigbönder.

Dessa folkliga mobiliseringar har lett till att gruvprojekt som är viktiga för storbourgeoisien och imperialismen har paralyserats; de har t.o.m. lyckats blockera projekt med en

total investering på 12 miljoner dollar, d.v.s. 6 % av BNP. Exempel på detta är Río Blanco i Piura (2500 miljoner), Galeno i Cajamarca (3500 miljoner), Conga i Cajamarca (4800 miljoner), Tía María i Arequipa (1400 miljoner), Santa Ana i Puno (71 miljoner), etc.

Den enda vägen för det peruanska folket är den nydemokratiska revolutionen som sopar bort de tre bergen: imperialismen, halvfeodalismen och byråkratkapitalismen, med motsättningen massorna-feodalismen såsom huvudmotsättning.

Folkkriget i Peru, allomfattande lett av PCP och dess Centralkommitté utvecklas som del av världsrevolutionen och bekämpar yankee-supermakten såsom huvudfiende utan att bli en bricka åt någon annan imperialistiskt supermakt (Kina eller Ryssland) eller makt. Den gamla och den nya revisionismen bekämpas med vapen i hand. Massorna mobiliseras i syfte att ta makten i hela landet och genom kulturrevolutioner nå den gyllene kommunismen.

Bilaga

Imperialistiska investeringar fördelat på sektorer

Spanien: kommunikationer, finans, energi, olja, tjänster och byggnad.

England: gruvdrift, finans, kommunikationer och energi.

U.S.A.: gruvdrift, industri och tjänster. Yankeeimperialismen är den största investeraren inom industrin med 913,3 miljoner dollar 2019, och en samlad investering på 3 212 miljoner sedan 1980.

Kina: Industri, finans och gruvdrift. Peru är idag på andra plats i Latinamerika (efter Brasilien) när det gäller kinesiska investeringar. Grundläggande i detta sammanhang är Kinas Industri- och Handelsbank (ICBC), som har deltagit i stora investeringar såsom MMG:s köp av Las Bambas, finansieringen av Shougang Hierro Peru:s expansion och China Three Gorges' köp av vattenkraftverket Chaglla.

Export

Peru fortsätter att vara exportör av traditionella produkter såsom kaffe, socker, mineraler etc., huvudsakligen till Europa (50,5 %), USA (32,7 %), och icke traditionella produkter (färska och frysta livsmedel etc.). 2017 gick 36 % av dessa exporten till Europa och 36,5 % till USA.

2016 stod gruvproduktionen för 67 % (5 468 miljoner) av de traditionella exportvarorna, framför allt koppar och dess koncentrat samt guld.

Mellan 2010 och 2016 registrerades en ökning av exporterna till Kina på 56,1 % med en ökningstakt på 7,7 % per år.

Import

31,7 % av importerna kommer från Kina. Importen av varor från 'mellankapital' ökade år 2010 och 2016 med 60,1 % respektive 57 %. Tullbeloppet minskade under dessa år med 86 % respektive 23 %.

FÖRSVARA DE ERÖVRADE RÄTTIGHETERNA!

MOBILISERA ARBETARKLASSEN MOT ANGREPPEN PÅ ARBETS RÄTTEN!

En av de första sakerna som försäljare får lära sig är att inte ställa öppna frågor till kunderna, så att de fritt kan välja vad de vill svara, utan att ställa stängda frågor; frågor där svaren begränsas till några förutbestämda siffror eller uppgifter. Till exempel: det rekommenderas inte att fråga hur mycket kunden tror att produkten kostar, utan att i stället fråga "hur mycket tror du att den kostar, 100, 200 eller 300 kr?" D.v.s. svaret är redan förutbestämt.

Föreställ er att någon vill döda dig och hävdar att det är mer humant och demokratiskt om de ger dig möjligheten att välja på vilket sätt de ska döda dig: med pistol, kniv eller giljotin. Det är ungefär en sådan situation som arbetarklassen i Sverige nu tvingas in i med förslaget om förändring av LAS för att avskaffa anställningstryggheten. Alla de olika politiska grupperingarna är redan förutbestämda att föreslå det välbekanta avtalet i januari, försoningen, med förevändningen att "det är bättre att komma överens än att förlora allt". Från Moderaterna via LO, socialdemokratin och den s.k. Vänstern till anarkisterna och de s.k. radikala.

Ingen av dem föreslår att kämpa för att behålla de rättigheter som vunnits hittills i fråga om anställningstryggheten. Att inte förhandla om det redan vunna, utan om nya erövringar, och att ställa krav enligt omständigheterna. Ingen uppmanar till att mobilisera de arbetande massorna till försvar för sina dagskrav nu; de inväntar i stället lydigt det fastställda datumet för förhandlingar och nästa säsong av valcirkusen. Då lägger de fram sitt förräderi och sina framtidsloften: "när vi får regeringsmakten..." etc. De förbereder sig för att dra tillbaka de få smulor som slängdes ner till arbetarna under det s.k. "välfärdssamhället"; ett "folkhem" lett av en Socialdemokrati som sedan början av 1900-talet haft rollen att förhindra en revolution i Sverige, som därför konstant ägnat sig åt att förfölja kommunister och revolutionärer och som på så vis tog kontrollen över fackföreningarnas centrala ledning. De gavs således vissa befogenheter för att kunna utföra detta dunkla arbete mot socialismen och vägen till

kommunismen, och lyckades därmed binda fast de arbetande massorna vid sin s.k. "välfärdsstat".

Men idag, då det inte längre finns några socialistiska länder och endast några få sanna kommunistiska partier som leder folkkrig och bibehåller kursen, så visar Socialdemokratin och hela den övriga "vänstern" (revisionister och anarkister som i själva verket försvarar det kapitalistiska systemet) sitt sanna ansikte som fiender till proletariatet och alla arbetande. Stefan Löfven har fräckheten att säga att det som behövs är att "modernisera arbetsrätten", uppenbarligen inte för att gynna arbetarna utan för att gynna de kapitalistiska utsugarna; deras vinster ökar inte tillräckligt snabbt, så de måste "ge mer arbete och möjligheter åt ungdomarna". Och som vanligt har media redan dragit igång sina kampanjer för att mjuka upp opinionen och förhindra opposition mot de nya avtalen och lagarna som kommer i januari. Detta gör de bl.a. genom att skapa splittring genom den

förmodade konflikten mellan unga och gamla arbetare. Svenska media har intervjuat ungdomar i Danmark, där de redan tillämpar lagar som liknar de i det svenska förslaget; de tillfrågades om sin åsikt och svarade att de inte brydde sig om de fick sparken, då skulle de bara hitta ett nytt jobb. Det som

inte nämns är att de "nya jobben" åt dessa ungdomar kommer att skapas genom att sparka de äldre. Detta är det budskap som de härskande vill sprida i arbetarklassen och den allmänna opinionen, och därmed dölja den verkliga motsättningen; den mellan arbetarklassen (både ung och gammal) och kapitalistklassen; d.v.s. mellan de utsugna och utsugarna.

Låt oss se på det ovan nämnda i ljuset av några uttalanden från de inblandade parterna. Deras egna ord avslöjar vad det handlar om. Angående Nyamko Sabuni finns det inte mycket att säga; hennes reaktionära och opportunistiska ståndpunkt är välkänd. Hon säger nu att "det finns ingenting att diskutera"; hela förslaget passar henne perfekt och om det inte finns något avtal så måste förslaget genomföras såsom det lagts fram.

Arbetsmarknadsministern Eva Nordmark (S) säger att hon inte är enig varken med Sabuni eller med fackförbunden, men i grunden har hon samma ståndpunkt; hon föreslår bara några ”förändringar” för att bevara ”balansen” (som om det finns eller någonsin har funnits någon ”balans”). Journalisten frågar ”men det kommer bli stora förändringar av arbetsrätten?”. Ministern svarar: ”ja det blir det. Det är min uppgift att ta det här i mål. Jag kommer inte att kasta den här utredningen i papperskorgen (...) Om parterna kommer överens så går vi vidare med det. Annars går vi vidare med utredningens förslag men de behöver justeras.” (<https://www.dn.se/nyheter/sverige/eva-nordmark-stora-forandringar-vantar-i-arbetsratten/>)

Är det så att ”balansen” har rubbats? Att arbetarna fått för mycket rättigheter i arbetslivet? Att borgarklassens stackars företagare, monopol och konsortier står vid ruinens brant och inte kan ge oss mer jobb för att arbetarna har för många lyxiga privilegier?

Så varför ska de genomföra sina s.k. stora förändringar i arbetsrätten och sina s.k. förändringar i förslaget? För att förbättra arbetarnas rättigheter och arbetsvillkor? Vi vet redan svaret sedan vår historias början, sedan klasskampens början: NEJ, uppenbarligen inte (och de som är skeptiska får vänta till januari för att bli övertygade om att ingenting av detta är för att gynna arbetarklassen). Detta genomförs för att ta ifrån arbetarna de få rättigheter som de tillkämpat sig (och som de fick för att avleda deras revolutionära kamper under tidigare årtionden), och för att inte bara fortsätta att upprätthålla det privata ägandet av produktionsmedlen utan dessutom göra borgarklassens makt och utsugning ännu mer direkt och tydlig på arbetsplatserna. Så förverkligas deras syfte: att maximera vinsten genom att försätta arbetarna i fattigdom och ta ifrån dem deras rättigheter.

Socialdemokratins fällor och dess förräderi mot arbetarnas kamp - för att förhindra att de tar makten – går många årtionden tillbaka, och januariavtalet är bara ännu ett fall i raden:

”Vid ett möte i slutet av september 1944 skärpte Metalls avtalsråd – där kommunisterna var i majoritet – delönerekrav som den socialdemokratiskt ledda förbundsstyrelsen föreslagit inför 1945 års avtalsrörelse. Avtalsrådet utsåg sedan en förhandlingsdelegation som dominerades av kommunister.

Arbetsgivarna vägrade acceptera kraven och i februari var den öppna konflikten ett faktum. Strejken fick i en omröstning stöd av en förkrossande majoritet av förbundets medlemmar; men den låg också i linje med den fackliga politik som kommunisterna förde – fackföreningarna skulle omvandlas till kamporganisationer för arbetarklassen. För den reformistiska socialdemokratin var en sådan politik ett rent sabotage – den ville samförstånd med arbetsgivarna. Tage Erlander sammanfattade partiledningens inställning med några få ord: ’en av kommunister ledd fackföreningsrörelse skulle allvarligt hota möjligheterna till en lugn samhällsutveckling och därmed hindra välfärdsutvecklingen’.” (Jonas Gummesson och Thomas Kange: Kommunistjägarna: socialdemokraternas politiska spioneri mot svenska folket)

Idag ser vi att det nedärvda resultatet av detta (se socialdemokraternas år i regeringsställning och hur de format Sverige av idag*) är en katastrof inom vården, en katastrof inom utbildningen, kaos i kollektivtrafiken, ökning av fattigdomen och alla de problem som är kopplade till den intensiva utsugningen av den invandrade arbetskraften (det som de kallar ”integrationsproblem”), som utsätts för diskriminering och rasism. Dessa makthavare fortsätter med sina förrädiska

planer för att fostra slavar och kontrollera deras sinnen och hjärtan för ett ”lugnt och fridfullt” samhälle där man hyllar likgiltigheten, medelmåttigheten och pacifismen; som lever på myter om demokrati, om att Sverige är ett paradiset på jorden där klassmotsättningarna har försvunnit eller mildrats så att det inte längre finns någon klasskamp eller någon anledning att kämpa för makten. I stället, säger de, måste vi anpassa oss till vad den härskande klassen beslutar sig för att göra med oss, med de utsugna; det enda vi ska bekymra oss om är att hitta någon som kan hjälpa oss att klara oss – som individer – på bästa möjliga sätt inom det existerande utsugarsystemet. De andra, de breda massorna, får klara sig bäst de kan; det är ”inte mitt problem”. Vad vi behöver, enligt de härskande, är bara att leva i fred. Enligt dem behöver vi den opportunistiska tvetydigheten; vi behöver upphöja den såsom ett av de högsta värdena, vilket gör det möjligt att upprätthålla det heliga välfärdssamhället i Sverige. Att det handlar om borgarklassens ”välfärd”, inte om det arbetande folkets, det blir mer och mer uppenbart för varje dag.

Proletärer i alla länder, förena er!

1. MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG: KROSSA BORGARSTATEN OCH DEN REAKTIONÄRA REPRESSIONEN! MAKTEN ÅT ARBETARKLASSEN!

Vi firar i dag arbetarklassens dag under speciella omständigheter, skapade av den pågående krisen. Det är inte, som makthavarna påstår, en kris orsakad av corona-pandemin, utan ännu en av det kapitalistiska systemets – imperialismens – återkommande kriser och en del av den allmänna och slutliga utdragna krisen för hela detta utsugar- och förtryckarsystem på världsnivå. Även om pandemin må påskynda den ekonomiska krisen och göra dess effekter tydligare, så är det en kris som de borgerliga ekonomerna redan förutspått i flera år: en ”ny finanskrasch, värre än 2008”.

Det är inte heller pandemin som orsakat den nu pågående upptrappningen av borgarstatens repression mot det arbetande folket. De undantagstillståndslänkande åtgärderna, den ökande övervakningen, den rasistiska hetsen och upprustningen av polis och militär har redan pågått i årtal under förevändningar om att bekämpa ”brottslighet” och ”terrorism”. Pandemin har gett dem ännu en ursäkt för att snabba på den politik de redan hade dragit igång, en politik som idag tillämpas av den härskande klassen i Sverige och runtom i världen för att desperat försöka rädda detta döende gamla system genom omfördelnings- och plundringskrig, alltmer intensiv utsugning av arbetarklassen och alltmer öppen diktatur för att trycka ner folkets protester.

Men arbetarklassen och folket låter sig inte luras. De härskandes hantering av Coronapandemin gör det alltmer uppenbart att det inte är folkets liv och hälsa som ska skyddas med dessa åtgärder, utan monopolkapitalets profiler och det kapitalistiska systemet. Den borgerliga statens funktion blir tydlig, när skattepengarna nu används för att ”rädda” ägarna till storföretagen samtidigt som sjukvården befinner sig i totalt förfall och inte är rustad för att klara av en pandemi. Den ”sociala distanseringen” används för att förbjuda folksamlingar och införa undantagstillstånd, samtidigt som arbetare och barn fortfarande ska trängas på arbetsplatserna, i skolorna och i kollektivtrafiken så att utsugningen kan fortsätta.

Mitt i allt detta fortsätter avskaffandet av de demokratiska rättigheterna och stärkandet av den statliga förtrycksapparaten. Den 1 april infördes en ny lag som ger polisen rätten att fritt övervaka och filma privatpersoner via deras telefoner och datorer. I Malmö genomförs nu polisiära maktuppvisningar med arméer av poliser och razzior i arbetarområdena. Sedan januari tillämpas den nya ”blåljuslagen” som gör det möjligt att gripa och fängsla vem som helst som anses ”störa polisens verksamhet”. Detta är inte åtgärder mot ”brottslighet”, utan åtgärder utformade för att stålsätta kapitalets diktatur mot det arbetande folket.

Borgarklassens representanter, politikerna från höger till så kallad ”vänster”, är alla rörande eniga i försvaret av denna politik. De mest fascistiskt lagda av dem passar på att skylla coronasmittan på invandrarnas ”främmande kulturer”. Den ”nyliberala” högern och den borgerliga ”vänstern” förenas i sina hyllningar till borgarstaten och dess förmåga att upprätthålla den rådande ordningen och garantera monopolkapitalets profiler. Så kallade ”socialister” drömmer hoppfullt om att pandemin ska bli ”nyliberalismens död” och leda till en mer stabil

kapitalism med tillräckligt mycket ”välfärd” för att alla ska finna sig i sin lott och inte bråka och göra uppror.

Men verkligheten krossar obönhörligen dessa borgerliga drömmier. Världens arbetarklass och förtryckta folk finner sig inte i sin lott och den reaktionära repressionen alstrar mer motstånd och mer uppror. Allt fler inser att dessa gamla reaktionära stater inte är ”folkets” utan utsugarnas stater, deras väpnade förtrycksapparater, oavsett vilka regeringar de tillsätter och påstår att vi har ”valt”. Den pågående pandemin får allt fler att inse att dessa stater inte är deras beskyddare, utan att de själva måste organisera sig för att tillgodose folkets behov. Runtom i världen – t.ex. i Chile, Irak och Libanon - trotsar arbetare och förtryckta folk just nu utgångsförbuden och finner nya sätt att genomföra sina protester under de rådande omständigheterna.

En del försöker inbilla oss att de härskande utsugarna och deras system är oövervinnerliga, att vi inte har något annat val än att acceptera utsugarsystemet och på sin höjd hoppas på att några politiker kan ”förbättra det” lite grann. Men i själva verket är de som berikar sig på vårt arbete, den lilla klicken av kapitalister, fullständigt skräckslagna inför arbetarklassens och folkens uppror. Hela deras imperialistiska system är genomruttet och döende, och i många länder reser sig folken redan med vapen i hand för att störta dem. Det som krävs för att slutligen sopa bort imperialismen och bygga ett nytt samhälle utan utsugning, ett samhälle där det är det arbetande folkets behov som styr, är att arbetarklassen - genom sina Kommunistiska Partier - tar ledningen för alla dessa kamper, beväpnar folket och sätter det revolutionära kriget mot imperialisternas plundringskrig; upprättar och försvarar sin makt och fortsätter revolutionen ända tills det inte längre finns några klasser eller någon utsugning i världen.

**LEVE DET INTERNATIONELLA PROLETARIATET!
LEVE DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!
LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!**

Studiecirkeln 24 september
1 maj 2020

**STUDERA ARBETARKLASSENS IDEOLOGI!
STUDERA MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN!**

Är du intresserad av att delta i en studiecirkel där vi gemensamt läser marxismens klassiker och diskuterar arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp mot imperialismen? Vi har också ett brett urval av marxistiska böcker till vettiga priser. Kontakta oss via maoistisktforum@yahoo.se.

Läs mer på www.maoistisktforum.org

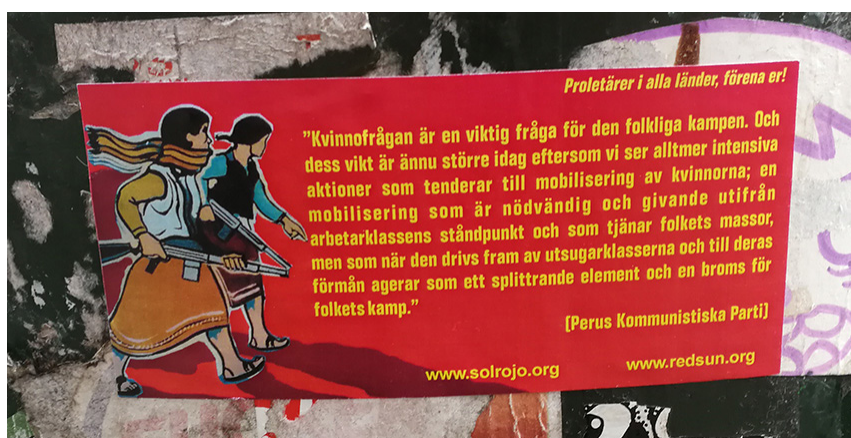
AGITATION OCH PROPAGANDA 2019-2020

Barcelona 2020

Barcelona 2019

Malmö 2020

New York, USA 2019

New York, USA 2020

Malmö 2020

Barcelona 2020

Malmö 2020

Proletärer i alla länder, förena er!

LEVE 40-ÅRSDAGEN AV FOLKKRIGET I PERU! FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!

